

LBRIS

We know
books

RAUL NEGHINĂ

Robinson
Crusoe,
ultima ispită

O POVESTE DIN EPOCA COMUNISTĂ

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2025

C U P R I N S

Prolog.....	7

PARTEA I

ROBERT.....	11
AMARA.....	41
OMER.....	80
CARLA.....	129
RADU ANTON.....	158
ANASTASIA.....	183

PARTEA a II-a

LUCIA.....	205
SIMONA.....	275
TARA.....	284
CLARA.....	331
OMAR.....	365
Epilog.....	377
Notă a autorului.....	389

P r o l o g

Ar fi dorit să alerge spre lumină, dar picioarele îi deveniră dintr-odată fără vlagă, păreau să i se fi încleștat într-o mocirlă. O vedea în depărtare pe bunica lui, care parcă îi zâmbea și-i făcea semne de acolo unde se afla. Bine ai venit, bine ai venit, bine ai venit... Voia să ajungă la turnul de piatră cu acoperiș conic, ce părea atât de singuratic în peisaj și nelocuit, când, dintr-odată, fu paralizat de o lumină atât de orbitoare... fermecător de orbitoare... Bine ai venit acasă... acasă... acasă... Bobi, Bobi, Bobi, să fii cuminte, nu o supăra pe bunica ta, că nu știi cât mai are de trăit... Bobi, tu o să crești maaareeee, o să fii un bărbat frumos... și bunica ta, bunica ta, care te-a crescut, o să se bucure pentru tine... o să vezi... Și, dintr-odată, îi ieși în cale țiganca cea oacheșă. Doar te-am prevenit, te-am prevenit, ficiorule... Ca să fii salvat... trebuie să vreeeei să fiiiii saalvat... Dacă nu ai vrut să o iubești pe prințesa cea din lumea îndepărtată... prințesa cu ochi întunecați, frumoasă și tuciuire ca noaptea fără fund din deșertul cel mare... Iubește-mă, iubește-mă, iubește-mă, și vei fi salvat... Și, dintr-odată, îi apărură bătrâna cea cu chip hidos. Avea buzele rujate grotesc... un roșu întunecat, cu margini groase. Îi zâmbi pervers și-i făcu cu ochiul, luând brusc înfățișarea tușii. Doar știi... eu și cu bunu'... ha, ha, ha... cine ar fi crezut... ha, ha, ha... Dar ea simțea și știa, în adâncul ființei ei... așa cum intuiția ne spune unele lucruri... Maica Domnului, da, a luat-o în brațe și o va ocroti... iar eu... ha, ha, ha... focul iadului ca

puccioasa mă va aștepta... omul cu două nume... să te ferești de el... a suferit mult, și de aceea nu mai are niciun fel de scrupule sau sentimente... e complet gooooool pe dinăuntru... poate doar pentru prințesă... într-un final, sângele apă nu se face... chiar dacă... numai o singură dată, o singură dată, da, ce frumos ar fi putut fi dacă... Cum de nu mă mai recunoști, Bobi? Noi și Robinson am vrut să scriem basme... acum mă lași pradă diavolului... De ce? De ce? Și el m-a lăsat... și el, atunci... dar noaptea asta este atât de frumoasă pentru noi, da, chiar dacă este ultima... să prelungim clipa în timp, să o facem atât de maaare și lungă, cât o viață, să nu spunem că nu am trăit... atunci te-ai înșelat, când ai crezut că ea a fost iubirea vieții tale... Și, dintr-odată, uite ce bărbat elegant și manierat... vrea să te ajute, da, o să fie bine... Tovarăși, tovarăși, tovarăși... ce ai făcut tu pentru patria ta, care te-a format ca om... da, noi te-am făcut pe tine oooooommmmm, doar să ne spui, să ne spui... o mică recompensă pentru ceea ce am făcut NOI pentru tine... o să o găsești cu siguranță... Numai EA este iubirea vieții tale, UNICA. Pentru ea mă lași pe mine, acum, să stau aici singură și nemângâiată... Ce este fericirea? Fericirea este atunci când... te simți liber să crezi... și când crezi, trăiești, da, e frumos să trăiești... nu ai decât o singură viață... Mulțumesc, ziua aceasta nu o voi uita niciodată... da, îți promit... Ești o sursă de secrete pentru mine... da, de aceea ți l-am dăruit... poți să mă crezi, e ca și cum ai lua un drog misterios... și îți modelezi viața exact așa cum ai dori să o trăiești... Vezi doar cât de simplu este...

Vocile acestea misterioase și chipurile nu voiau parcă să-i dea pace. A iubit atât de mult poveștile oamenilor și marea... Da, marea cu pescărușii... stelele de pe cerul nopții... muzica aceea atât de misterioasă...

Unde este capătul lumii? Întrebarea aceasta l-a preocupat atâta timp și nu a găsit niciun răspuns. Da, depinde cum o iei... Dar băbăția știe... Stătea sprijinit de umărul ei și era atât de îndrăgostit... Ea a fost prima... Ce prostie... Pleacă și lasă-ne... O literă...

Ha, ha, ha... Să scrii de-a-ndoaselea... Cucu-bau, hai că te-ai dat de gol acum... ha, ha, ha... o fată ca tine... deosebită... să nu mai viiiiiiiiiii niciodată să mă vezi... ar fi fost totul atât de frumos... doar că m-ai trădat... de ce ți-a fost frică... de ce...

O simțea atât de aproape așa cum au dansat... dar nu a putut... Nu, ea ar fi vrut... nu a avut curajul să o ia de mână... Tată, de ce ai fugit de responsabilități? Dacă mi-ai fi dat atunci puterea de a fi sprijinit... în viața asta... Noi o să fim ca Robinson Crusoe, da, vom avea insula noastră și vom trăi singuri și netulburați de nimeni... Să fugim goi, așa cum ne-a creat bunul Dumnezeu... Ți-am simțit parfumul trupului o singură dată. Da, ceva unic... Dacă este unic, nu poate fi trăit de mai multe ori...

Ce cadou ciudat... pentru o fată ca tine...

Era o fire slabă, nu și-a putut învinge emoțiile... Da... Dacă atunci ar fi putut să-și învingă frica și să o ia de mână... Ea l-a sărutat prima. Pentru că a fost curajoasă. Pe de o parte, curajoasă, pe de altă parte, lașă.

Să-ți faci întotdeauna cruce de trei ori... de trei ori... atunci, puterea necuratului slăbește...

P A R T E A I

R O B E R T

„O copilărie fără cărți nu este copilărie. Ar fi ca și cum copilul ar fi exclus de la locul vrăjit unde ar putea merge și ar găsi cea mai rară bucurie.”

(Astrid Lindgren)

Ω

Primăvara anului 1988, undeva în
România comunistă

Un aer proaspăt de primăvară domnea pe peronul gării rurale, care părea uitată de Dumnezeu, pierdută între dealuri și câmpii. Pasagerii așteptau cu nerăbdare trenul de persoane care avea să-i ducă în orașul H., de unde puteau prinde legături spre marile orașe ale țării. Țărânci cărând cu ele coșuri, găini și rațe așteptau legătura pentru a ajunge la piață, unde aveau să-și expună mărfurile spre vânzare. Printre ele se distingea și un tânăr cu părul negru și ochi visători, care părea să fi nimerit din greșeală în mijlocul acelei gloate de precupețe și țărani. Era de statură peste medie și avea spatele ușor cocârjat, iar mai multe fire cărunte i se ițeau prin părul castaniu, destul de dezordonat. Lângă el stăteau două valize imense, de modă veche, parcă închise cu mare efort, ca și cum ar fi

vrut să înghesuie acolo întreaga poveste a locului pe care urma să-l părăsească.

Primii zori ai zilei răzbeau cu sfială peste câmpuri, anunțând o dimineată însorită și prietenoasă.

— Deci nu mai putem face nimic ca să nu ne părășiți, domnule doctor? îl întrebă o femeie care avea mâinile bătătorite de muncă.

— Fiecare lucru are un început și un sfârșit, spuse el zâmbind ușor, cu o blândețe sinceră în priviri. M-am simțit foarte bine la voi, dar, eh, acum sunt pregătit de un nou drum.

— Păcat! suspină femeia. Toată lumea v-a îndrăgit aici, pe la noi. Aer curat de țară, viață sănătoasă, oameni cu inimă mare... Uitați ce pierdeți!

El clătină încet din cap, privind-i senin ochii plini de căldură.

— Da, nu vă contrazic. A fost într-adevăr frumos. Vă mulțumesc din suflet că mi-ați dat o șansă, că m-ați acceptat.

— Noi vă mulțumim pentru tot ceea ce ați făcut pentru oamenii din aceste cătune. Sperăm să vă mai vedem! Mai treceți pe la noi, atunci când vi se face lehamite de zarva orașului!

— Sigur, spuse el cu un zâmbet sincer. Cu siguranță nu am să vă uit pe niciunul!

Dintr-odată, se auzi un șuierat, și toți săriră în întâmpinarea trenului format din trei vagoane care intra încet în gară. Robert urcă și el cu cele două valize, ajutat de doi săteni amabili. Vagoanele nu aveau compartimente. Se așeză pe o banchetă maro acoperită cu mușama, pe care o șterse mai întâi cu palma, curățând murdăria.

„O nouă șansă – se gândi el. De ce m-or fi acceptat tocmai pe mine, pentru care nimeni nu a pus vreo vorbă?”, se întrebă, gânditor. În fine, primul an de practică, după încheierea stagiaturii, fusese neașteptat de interesant. În primul rând, pentru că fusese în sfârșit pe cont propriu, având astfel ocazia să învețe multe. Și nu numai din punct de vedere profesional, ci și lucruri generale, legate de viață. Căci nu doar în marile orașe este viață, nu, și aici, în aceste locuri uitate de Dumnezeu, se trăiește, se iubește și se moare, petre-

cându-se drame, mai mici sau mai mari, cele mai multe nebăgate în seamă de acea lume poleită și fantastică situată la ani-lumină distanță.

După o oră de mers, timp în care trenul oprise din gară în gară și din haltă în haltă, se ivi și soarele dintre nori. Robert deschise ușor fereastra și savură aerul plăcut al dimineții acompaniat de cadența ritmică a roților de metal care loveau șinele. Cât de mult îi plăceau aceste sunete! Îi aminteau de călătoriile pe care le făcuse de mic copil cu bunicii lui, când obișnuiau să plece în vacanța de vară spre mare. Doamne, câte amintiri frumoase rămăseseră arhivate în sufletul său! Ei nu mai erau în lumea asta, dar atât timp cât amintirile mai erau vii în inima lui, ei vor continua să trăiască în sufletul său, rămânând nemuritori. Apoi gândurile îi zburară, așezându-se asemenea unui stol de păsări obosite peste memoria încă proaspătă a ultimilor ani. Cât de singur fusese! Pe de o parte, se izolase practic ca un pustnic, simțindu-se bine așa, iar pe de altă parte, avea totuși nevoie de oameni, nu ar fi putut concepe o slujbă în care să nu interacționeze cu ei, să nu audă povești. Minte lui era plină de povești, atât de multe povești, pe care le întorcea pe toate părțile și încerca să le interpreteze și să le găsească un sens. Și totuși, în acest an pe care îl petrecuse în inima naturii pure reușise, într-un fel ciudat, să se apropie sufletește de o biată fată care, la rândul ei, trăia retrasă de toți și de toate. Ea l-ar fi așteptat și vegheat la nesfârșit, asemenea unui câine credincios care nu s-ar dezlipi de lângă stăpân indiferent cât de mult acesta ar încerca să se desotorosească de el, suduindu-l sau gonindu-l. Această ființă fusese discreția în persoană, o minte simplă și fără pretenții, cu o alură de pustnică, supraviețuind parcă dintotdeauna fără a înțelege ce însemnau banii, slujba, complicațiile sau filozofia. Trăia și se bucura numai de clipa prezentă, ca și cum nimic altceva nu ar fi contat. Și apărea întotdeauna exact în momentele în care el se simțea cumplit de singur și avea nevoie de un strop de prezență umană. Nu punea niciodată prea multe întrebări, dar știa să asculte, așa cum puțini o

făcuseră înainte, când el îi vorbea de copilăria lui, de marile cărți ale omenirii sau de artiștii săi preferați. Iar ea îi sorbea cuvintele, cu un zâmbet blând sau mângâindu-l ușor pe frunte. Se ivea întotdeauna desculță, îmbrăcată într-un veșmânt tradițional, alb ca zăpada și lung. Apoi, la fel cum apărea, așa se și evapora, precum negura zilelor pustii și întunecate din anotimpurile reci. Când o anunțase că avea să plece, ea nu spusese niciun cuvânt pentru a-l reține sau a se milogi să o ia cu el. Doar privirea i se întristase brusc și spusese ca într-o șoaptă:

— Știam că va veni și clipa asta. Tu... trebuie să mergi și să-ți împlinești menirea. Eu voi rămâne cu natura și cu pustietatea din mine, fiindcă sunt doar o fată simplă, ce nu a avut nimic niciodată. Știu că în orașele celea îndepărtate și pline de mistere se petrec lucruri însemnate, nu însă și pe aici. Viața mea se va scurge între răsăritul și apusul soarelui, iar noaptea oi fi numai eu cu visele mele. Și îmi voi aminti și de această frumoasă visare, că te-am cunoscut și că m-ai lăsat să te privesc. Mulțumesc... și adio!

Revenind în prezent, nici nu-și termină bine gândul, când văzu că lumea se ridica în picioare, îmbulzindu-se spre ușile trenului. Pe geam se iviră furnalele marilor combinate de la periferia orașului H., capăt de linie pentru trenul de persoane 432. Mai avea încă o oră de așteptat acceleratul care urma să-l propulseze încă vreo 300 de km, până în inima marelui oraș unde avea să-și înceapă epopeea în necunoscut.

Pe peronul unde avea de așteptat legătura, se așeză pe o bancă și-și scoase gustarea pregătită de tanti Lenuța înainte de a porni în zori, care consta din cârnați de porc prăjiți, chiftele, caș și roșii. Erau învelite într-o hârtie pătată de grăsime, apoi încă o dată împachetate într-o gazetă. Mai primise și o sticlă de lapte de capră proaspăt muls în dimineața aceea. Deși ziua începuse relativ bine, Robert simți oarecare dificultăți în a-și sorta sentimentele. Nu știa dacă era vesel sau trist, anxios sau mândru de noile perspective. Și oare cum

va decurge viața ei? Dar el avusese vreun sentiment autentic pentru ea? Greu de spus, căci inima lui fusese cu ani în urmă puternic anesteziată și intrase într-o lungă hibernare. Simțea totuși nevoia de o conexiune profundă cu o persoană intelectuală, care să fie cel puțin egalul lui și cu care să-și poată duela mintea, angajându-se pe de o parte în conversații intense, iar pe de altă parte lăsând loc și unor trasee secundare, care să se poată ramifica repetitiv și necondiționat... Sau, dimpotrivă, toate aceste idei mărețe să se închidă într-un cerc care, la rândul său, să se poată transforma oricând într-un vârtej de impresii nedefinite. Și odată ce reușeai să pătrunzi în acest cerc, să te lași prins și răsucit de vârtej până ce amețeai, strigând și bătând cu pumnii, dorindu-ți să ieși din propria închisoare labirintică a minții... Ea nu avusese niciun fel de calități intelectuale, fiind așa cum o modelase natura, iar el nu încercase să schimbe sau să îmbunătățească nimic din toate acestea. Putuse doar să-l ghideze asemenea unui cerber într-o lume pură a senzațiilor brute, care nu necesitau niciun fel de întrebări. Iar acum, cât timp îi va trebui ca să o uite? Sau poate că ea nici nu existase vreodată, fiind doar o creație a minții lui inventive, menită să îl ajute să suporte singurătatea nopților negre ca de smoală?

După douăzeci de minute de întârziere, apără în sfârșit și acceleratul care îl duse la destinația finală. Coborând în marele oraș, Robert începu să se simtă asemenea unui extraterestru aterizat brusc pe o planetă necunoscută și neînțeleasă. „Anul acesta, petrecut departe de civilizație, m-a sălbăticit complet – se gândi el. Și acum, *quo vadis?*”

Secretara directorului policlinicii purta o pereche de ochelari cu ramă groasă, de un maro tern, iar fața ei rigidă nu lăsa loc nici celei mai mici urme de prietenie.

— Tu ce mai vrei de la mine, băiete? Hai, că am avut deja destule pe cap astăzi... Numele și prenumele! Și dă încoace repartiția aia!

Luă hârtia cu un gest brusc, aproape smulgând-o din mâna lui. Privirea i se plimbă de câteva ori peste textul documentului, de parcă ar fi căutat o greșeală ascunsă. După un moment de tăcere, ridică ochii spre el.

— Deci dumneata ești tovarășul Madringa. Bine, urci acum la etajul I, pe dreapta, și o cauți pe asistenta Maria. Maria Dumitrescu. Îți va spune ce cabinet ți-a fost repartizat, după care faceți împreună inventarul, iar tu îl semnezi și mi-l aduci înapoi.

Tonul ei era mecanic, aproape plictisit, dar își continuă instrucțiunile fără să-i acorde vreo atenție în plus:

— Azi te mai lăsăm să te acomodezi, să-ți pui lucrurile în ordine. Dar de mâine intri în pâine. Îți vei împărți pacienții cu ceilalți trei tovarăși generaliști de pe palier. Fără preferințe, în ordinea în care vin. Lasă, că Maria știe ea cum se face. Și nu uita: după-amiază te prezinți la tovarășul director. Să te cunoască și el.

Robert zâmbi, încercând să păstreze un ton politic:

— Bine, zise Robert, vă mulțumesc pentru amabilitate, tovarășă secretară!

Femeia ridică din sprâncene, de parcă ar fi fost prea obosită ca să se simtă ironizată, apoi replică, aproape aruncându-i vorbele:

— N-ai pentru ce. Și acum lasă-mă, că vreau să-mi beau și eu cafeaua. Am niște dureri de cap îngrozitoare. Hârtiile astea mă omoară. Uite câte s-au strâns deja încă de dimineață!

Sus, pe palierul destinat medicinei generale, îl întâmpină o femeie care putea să aibă în jur de patruzeci de ani. Purta pe cap un batic care încerca să-i strângă părul brunet pentru ca acesta să

nu-i între în ochi. Spre deosebire de secretară, avea o față liniștită și prietenoasă.

— Bună ziua! zise ea zâmbind ușor. Dumneavoastră sunteți noul doctor? Robert Mar... dinga?

— Robert Madinga, răspuse el, întinzând mâna cu un zâmbet amuzat.

— Oh, scuze! spuse ea roșind vizibil. V-am pocit numele. Nu se cade... Eu sunt sora medicală Maria.

— Încântat de cunoștință! Și lasă, nu-ți face nicio grijă, căci nu ești prima care se încurcă încercând să-mi pronunțe numele. Sunt obișnuit deja.

— Pofțiți, să vă arăt cabinetu'. Și după aceea, poate doriți să serviți un ceai sau o cafea.

După ce încheiară formalitățile necesare și semnară inventarul, se așezară la o masă în sala de pansat. Fiindcă asistenta nu avea o încăpere proprie, aceasta părea a fi lumea ei.

— O să vă fac cunoștință și cu ceilalți medici. Oricum, suntem cu toții noi pe aici. Știți, de-abia de două săptămâni s-a inaugurat policlinica.

— Și mata unde ai lucrat înainte? întrebă Robert.

— Ei, după ce am terminat școala sanitară, am lucrat la Spitalul Județean. Am fost acolo asistentă pe secție. Dar dumneavoastră? Ați mai profesat până acum?

— Da, timp de aproape un an, am fost repartizat la un dispensar comunal. Mi-am făcut și eu ceva experiență, n-ai nicio grijă, am să mă descurc.

— Vai, zise ea roșind din nou instantaneu, n-am vrut să spun asta! Doar că păreți a fi foarte tânăr. Dar după cum se arată treburile, presimt că ne vom înțelege minunat.

— Sigur, și eu cred la fel. Și ceilalți cum sunt?

— Doi dintre doctori sunt foarte de treabă, al treilea... cam șleampăt și cu toane. Directorul e și el în regulă, dar îl vedem rar pe aici. Numai secretara lui e o cotoroașă! Dar ce mai, am auzit

de aici de sus, cum ați fost întâmpinat de ea... Nu vă faceți gânduri, căci și cu toți ceilalți se poartă la fel.

Robert râse scurt, amintindu-și de interacțiunea cu aceasta. După ce mai discutară câteva chestiuni organizatorice, Maria se ridică de la masă și îi zâmbi:

— Bine, atunci vă las să vă așezați lucrurile. Am auzit că de mâine începeți.

— Așa este. Mulțumesc mult, Maria!

Rămas singur, Robert își aruncă privirea prin cabinetul său. Mobilată standard, încăperea conținea un birou simplu, câteva scaune banale cu spătar de fier, dulapuri albe de metal cu vitrine în care se găseau instrumentarul și diverse medicamente, precum și patul de consultație. Privind în jur, își spuse că lucrurile nu aveau să rămână așa. Pentru felul în care intenționa să lucreze, încăperea avea nevoie de o atingere personală, de un strop de viață, ceva care să-i imprime o anumită personalitate.

„Va trebui să mă ocup de reamenajare cât de curând – își zise în sinea lui. De la tovarăși nu pot să mă aștept să-mi ofere lucrurile de care am nevoie.” Planul era clar: duminică avea să meargă la talcioc, unde era convins că va găsi tot ce-i trebuia. În plus, mai avea și el tablouri și obiecte de decor, la care ținea foarte mult și care îi vor fi trimise în curând prin intermediul mamei sale.

Se simțea pregătit pentru marea aventură a carierei sale. Cât de mult visase la acest moment magic! Acum, nimic nu-i va mai sta în cale. Avea impresia că, în sfârșit, munca lui asiduă din ultimii ani dăduse roade. Nu luptase atâta timp degeaba.

Prima lui zi la noua slujbă decurse liniștit. Pe la ora patru după-amiaza, se hotărî să plece. Îl mai aștepta o altă sarcină: să-și organizeze lucrurile în camera oferită temporar de colegul său Eugen până reușea să-și găsească o locuință proprie.

Robert părăsi clădirea policlinicii cu un aer deosebit de încrezător. Totul se desfășurase, până în acel punct, mulțumitor.

În zilele următoare, Robert se ocupă intens de reamenajarea cabinetului său, transformându-l într-un loc plăcut, unde pacienții să se simtă relaxați și să aibă cât mai puțin posibil impresia că se găsesc într-o instituție medicală din România socialistă. Își adusese mai multe plante, precum și diverse picturi și ilustrații, pe care le achiziționase cu ocazia peregrinărilor sale prin țară. Un loc aparte îl ocupa tabloul cu tonuri primăvăratice reprezentând un far și marea, pe care bunicii lui i-l cumpăraseră în copilărie de la o pictoriță pe faleza din C., în apropierea cazinoului, când fusese cu aceștia în vacanță. În plus, își procurase și câteva piese de mobilier cu un aer antic, încărcate de nostalgie. Nu avea de gând să-și petreacă întreaga zi de lucru stând numai la acel birou banal și tipic instituțiilor medicale, pe care i-l distribuiseră. Adusese două fotolii, pe care le așezase față în față, între ele tronând o măsuță din lemn joasă și elegantă. Fotoliile proveneau, de fapt, din două seturi de mobilă diferite: cel vernil, situat cu spatele spre ușă, dădea impresia că abia ar putea cuprinde un adult, iar celălalt, de culoare crem spre maro, stătea cu fața spre ea și era capitonat cu o blană moale și pufoasă. Pe acesta din urmă intenționa Robert să se așeze, pentru a putea vedea când se deschidea ușa în timpul vreunei convorbiri. Multe obiecte le cumpărase de la târgul de vechituri din oraș, iar altele, pe care le avea de dinainte, îi fuseseră trimise de mama sa. Chiar și vechea lui mașină, o Dacia 1300, rămăsese, pe parcursul anului petrecut de el în mediul rural, acasă, la domiciliul mamei sale. În pustietatea satului unde își făcuse stagiul nu avusese nevoie de ea și, oricum, nici nu ar fi avut de unde să-și procure combustibil. La rugămintea sa, mama lui tocmise pe cineva să-i aducă mașina împreună cu lucrurile dorite, chiar a doua zi după ce se instalase la noua lui slujbă.

Cea mai mare parte a mobilierului standard care făcuse parte din dotare și pentru care semnase inventarul îl înghesuise, cu ajutorul Mariei, într-o debara anexată cabinetului.

Robert își începuse cu încredere consultațiile și lăsase deja mulțor pacienți o impresie bună. Maria îl ajutase și ea foarte mult să se acomodeze. Era o fată crescută la țară, care își făcuse un drum în viață prin propriile eforturi, ajungând să prindă un loc la oraș. Se purta foarte respectuos față de Robert, care îi aprecia sincer sprijinul. Nu de puține ori, știind că doctorul trăia singur și se neglija uneori, îi mai aducea câte ceva de mâncare pentru prânz, pentru că altfel el obișnuia să se mulțumească doar cu un chefir și un corn cu sare.

Trecuseră vreo două săptămâni de când Robert își începuse activitatea în policlinică, lucrând cu răbdare și cu inima, luându-și timpul necesar pentru nevoile fiecărui pacient, când Maria apărură la el în timp ce făcea o scurtă pauză după ce văzuse deja mai mulți pacienți. Aceasta îl puse în gardă în privința apariției unui caz mai special.

— Urmează o doamnă care pare foarte tristă. Numai de când așteaptă aici, oftează mereu și își șterge lacrimile întruna. Se numește Veronica Petreanu. Să o poftesc să intre?

— Da, Maria, sigur. Mi-am terminat și eu mica gustare. Poate să vină. Sunt curios despre ce o fi vorba, de pare a fi atât de mâhnită precum spui.

În ușă apărură o doamnă cu o constituție robustă, îmbrăcată însă cu mult gust și dând impresia unei persoane manierate.

— Bună ziua, domnu' doctor, spuse ea cu timiditate. Îmi dați voie să intru?

Părea să aibă între 55 și 60 de ani, cu părul frumos coafat și un șirag de mărgelale albe, discrete, la gât.

— Bună ziua, doamnă! Sigur, poftiți și luați loc. După ce amândoi se așezară în cele două fotolii situate de o parte și de alta a măsuței, el continuă: Acum, spuneți-mi ce supărare v-a adus pe la mine. Cu ce vă pot ajuta?

— Vai, domnu' doctor! Inima... îmi joacă feste. Mă scol noaptea și-mi bate nebunește. Îmi plus, mi se pune un nod în gât și primesc foarte greu aer. Tremur toată o vreme, după care deschid geamul și încerc să respir aer proaspăt. Dar să știți, foarte greu îmi mai revin...

Făcu o pauză, își șterse lacrimile cu marginea batistei, apoi continuă:

— Și durerile astea... Știți, mă doare tot corpul, toate încheieturile, uneori simt că se rupe carnea de pe mine...

Robert o privi cu atenție, analizându-i vorbele și expresia feței.

— Înțeleg, spuse el. Trebuie să fie foarte neplăcut, așa cum descrieți totul.

Apoi așteptă câteva secunde, iar ea dădu din cap, confirmându-i spusele.

— Și de când aveți supărările acestea, doamnă Petreanu? Ați mai consultat vreun doctor până acum?

— Oh, cam de un an. Au apărut ele așa, pe neașteptate... Și tocmai acum, când mă gândeam și eu că am să mă mai liniștesc. Am avut o viață foarte grea, multe probleme... Acum însă s-au mai potolit apele, am o situație bună, da... Ei, și chiar acum vin toate pe capu' meu... În fine, dar nu de asta am venit, ca să mă plâng în fața dumneavoastră. Dar acum să vă răspund la întrebare. Da, am fost la doctoru' de inimă, mi-a pus niște nasturi și fire pe piept... nu știu cum se numește investigația aia, da' a zis că totu-i bine. „Doamnă Petreanu, ai o inimă sănătoasă cum mulți și-ar dori să aibă la vârsta matală”, mi-a spus el.

Se opri o clipă, parcă să-și tragă sufletul, apoi continuă:

— Și am fost și la doctoru' de oase, mi-a făcut niște raze, nu știu eu ce... A zis că el nu vede nimic deosebit acolo, să fac mai multă mișcare și să mai slăbesc ceva, că mă trage în jos toată grăsimea asta și-mi strică oasele. Așa mi-a zis...

Robert oftă discret, analizând ceea ce tocmai auzise.